

Nr 211.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om ändrad lydelse av 12 och 14 §§ i lagen den 9 december 1910 om reglering av prästerskapets avlöning; given Stockholms slott den 20 mars 1925.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över ecklesiastikärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogat förslag till lag om ändrad lydelse av 12 och 14 §§ i lagen den 9 december 1910 om reglering av prästerskapets avlöning.

GUSTAF.

Olof Olsson.

Förslag

till

Lag om ändrad lydelse av 12 och 14 §§ i lagen den 9 december 1910 (nr 141, sid 27) om reglering av prästerskapets avlöning.

Härigenom förordnas, att 12 och 14 §§ i lagen den 9 december 1910 om reglering av prästerskapets avlöning skola i nedan angivna delar erhålla följande ändrade lydelse:

12 §.

Varje tjänstgörande — — — — — därom meddelar.

Yrkas av — — — — — meddelade föreskrifter.

Tjänstgör extraordinarie — — — — — utgående belopp.

Extraordinarie präst, som på grund av styrkt sjukdom är urståndsatt att mottaga eller uppehålla förordnande som adjunkt eller vikarie, må åtnjuta arvode enligt Konungens närmare bestämmande.

14 §.

1. Bostad och — — — — — honom anförtror.

2. Adjunktsarvode för — — — — — av kyrkofonden.

Det belopp — — — — — extraordinarie prästen.

Arvode åt extraordinarie präst, som på grund av sjukdom åtnjuter befrielse från förordnande, gäldas av kyrkofonden.

3. Finner Konungen — — — — — är stadgat.

4. Vikariearvode skall — — — — — förenade inkomster.

5. Kostnadsersättning till — — — — — av kyrkofonden.

Denna lag träder i kraft den 1 maj 1926.

Utdrag av protokollet över eklestiastikärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 20 mars 1925.

Närvarande:

Statsministern SANDLER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden OLSSON, NOTHIN, SVENSSON, HANSSON, LARSSON, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON.

Departementschefen, statsrådet Olsson anför härefter:

I skrivelse den 21 april 1923 har allmänna svenska prästföreningen hemställt, att Kungl. Maj:t täcktes vidtaga åtgärder i syfte att extraordinarie präst vid sjukdomsfall måtte tillerkännas hela eller viss del av till honom utgående lön.

Avlöning till vissa extraordinarie präster under sjukdom.

Innan jag närmare ingår på denna framställning, anhåller jag att få redogöra för nu gällande bestämmelser rörande de extraordinarie prästernas avlöningsförmåner.

Det tjänstgörande extraordinarie prästerskapet kan delas i tre huvudgrupper, nämligen 1) de i pastorat jämlikt fastställd löneregleringsresolution anställda s. k. ständiga adjunkterna, 2) kontrakts- och stiftsadjunkter samt 3) adjunkter i egentlig mening. Därtill komma vissa extraordinarie präster, pastorsadjunkter m. fl., som äro anställda i pastorat, vari ny lönereglering ännu ej är gällande. Jag saknar anledning att i detta sammanhang ingå på deras avlöningsförhållanden.

Avlöningsbestämmelser för de ständiga adjunkterna och de egentliga adjunkterna äro meddelade i 12 § lagen om reglering av prästerskapets avlöning den 9 december 1910 och i den med stöd av denna lag utfärdade förordningen den 18 april 1914 angående reglering av det extraordinarie prästerskapets avlöning m. m. (den s. k. adjunktsavlöningsförordningen) jämte däri senare vidtagen ändring. Enligt nämnda 12 § skall varje tjänstgörande adjunkt såsom löneförmåner åtnjuta — förutom skjuts i tjänstärenden och ersättning för resa till tjänstgöringsort — dels bostad och viver, vilka förmåner skola utgå in natura eller under vissa förutsättningar i penningar, dels ock årligt adjunktsarvode, ej understigande 1,000 kronor, allt enligt de närmare föreskrifter, Konungen därom meddelar. Tjänstgör adjunkt vid två ordinarie befattningar, skall adjunktsarvodet ökas med hälften av det såsom adjunktsarvode i allmänhet utgående beloppet. I adjunktsavlöningsförordningen föreskrives, att arvode, där ej Kungl. Maj:t för särskilt fall annorlunda bestämmer, utgår med 1,200 kronor för år räknat jämte två ålders-tillägg, vardera å 300 kronor efter viss tids tjänstgöring. Arvode för ständigt adjunkt bestämmes till beloppet i löneregleringsresolutionen för prästerskapet i det pastorat, vari adjunkten är anställd. I allmänhet har detta arvode bestämts till lägst 1,500 och högst 2,500 kronor. Skola förmånerna

av bostad och vivre utgå i penningar, skall gottgörelse därför utgivas med belopp, som med hänsyn till levnadskostnaderna i orten, för varje särskilt fall bestämmas av domkapitlet, dock med lägst 600 kronor för år. Tjänstgör extraordinarie präst såsom biträde vid två ordinarie befattningar, ökas arvodet med 600 kronor. Då extraordinarie präst på grund av förordnande uppehåller ordinarie befattning, erhåller han, utöver vad han såsom adjunkt äger åtnjuta, vikariearvode med belopp motsvarande viss procent av lönen vid befattningen med iakttagande av visst minimi- och maximibelopp.

Arvodena till kontrakts- och stiftsadjunkter fastställas av Kungl. Maj:t.

Till nämnda avlöningsförmåner komma numera tillfällig löneförbättring och dyrtidstillägg åt samtliga adjunkter.

I avseende å sättet för bestridande av avlöningen för det extraordinarie prästerskapet gäller, att avlöningen för de ständiga adjunkterna, däri inbegripet tillfällig löneförbättring och dyrtidstillägg, gäldas i enahanda ordning som det ordinarie prästerskapets löner, d. v. s. den bestrides med församlingsavgifter och övriga till pastoratets förfogande stående lönetillgångar, med rätt för pastorat att, i händelse församlingsavgifterna överstiga visst mått, för det överskjutande beloppet erhålla ersättning ur kyrkofonden. Avlöningen till kontrakts- och stiftsadjunkter utgår ur kyrkofonden. Angående de egentliga adjunkternas avlöning är stadgat, att bostad och viver eller ersättning därför samt tjänsteskjuts tillhandahållas av den präst, till vilkens biträde adjunkten är anställd eller vilkens tjänst han uppehåller. Adjunksarvode för präst, som är anställd som biträde åt endast en präst betalas av kyrkofonden, varemot adjunktstagarna hava att utgöra det belopp, varmed arvodet i visst fall förhöjes. Vikariearvodet gäldas av den, som uppbär de med den ordinarie tjänsten förenade inkomsterna. Tillfällig löneförbättring och dyrtidstillägg åt kontrakts- och stiftsadjunkter samt egentliga adjunkter gäldas ur kyrkofonden.

I allmänna svenska prästföreningens omnämnda framställning anföres huvudsakligen följande:

Enligt svenska kyrkans lag är var och en, som prästviges, skyldig att från prästvigningen ställa sig till stiftsstyrelsens förfogande. En extraordinarie präst får ej undandraga sig tjänstgöring lika litet som en ordinarie, utom i vissa fall, nämligen vid sjukdom, teologiska studiers idkande, provs avläggande, fullgörande av offentligt uppdrag eller annan därmed jämförlig anledning. En extraordinarie präst intar i detta fall en särställning i jämförelse med andra extraordinarie, anställda i statens eller kommunens tjänst. Han är ovillkorligen bunden vid tjänsten, så framt han ej tager avsked från prästämbetet. Härav borde också följa den förpliktelsen från kyrkans sida att, när en extraordinarie präst blir sjuk, han finge behålla hela eller viss del av sin lön. Såsom ett ytterligare skäl härför må anföras beföringsordningen inom svenska kyrkan. En extraordinarie prästman kan aldrig göra anspråk på att bli ordinarie, beroende därpå att däröver bestämmes icke kyrkan genom sina organ utan församlingarna, som icke äro förpliktade att välja någon annan till präst än den de själva vilja. Härav blir följden, att en präst kan förbli obefordrad hela sitt liv, även om han varit duglig och nitisk. Om nu en sådan präst efter t. ex. 20 à 30 års tjänstgöring skulle sjukna, har han intet ekonomiskt bidrag från kyrkans sida att påräkna såsom varje ordinarie präst. Han kan, såsom hänt, falla fattigvården till last helt eller delvis, möjligen med något bidrag antingen från

enskilda understöds-kassor i stiftet eller genom välvilliga ämbetsbröders hjälp. En sådan lott är hård och orättvis mot en välförtjänt man. Intet underligt om mången extraordinarie prästman med bävan tänker på utsikten att bli sjuk, innan han vunnit ordinarie anställning. Det synes billigt, att en extraordinarie prästman vid sjukdomsfall får behålla den lilla lön, han åtnjuter, eller en större del därav.

Över denna framställning hava yttranden avgivits av samtliga länsstyrelser och ecklesiastika konsistorier, vilka alla tillstyrkt vidtagande av åtgärder i syfte att sjuk extraordinarie prästman må behålla vissa avlöningsförmåner.

Av dessa yttranden, till vilka jag i övrigt ber att få hänvisa, torde jag få anföra, vad domkapitlet i Linköping och Luleå andragit, då deras synpunkter synas mig värda beaktande.

Domkapitlet i Linköping har ansett adjunkt i vanlig bemärkelse böra vid sjukdomsfall medgivas rätt att ur kyrkofonden erhålla ett belopp, som motsvarade adjunktsarvodet ur nämnda fond, eventuellt med ålderstillägg, i den händelse dylikt tillägg förut tillerkänts honom. I fråga om de ständiga adjunkterna, vilka enligt domkapitlets åsikt hava en mera fast ställning än adjunkterna i egentlig bemärkelse, har domkapitlet framhållit som lämpligt, att de vid sjukdomsfall av icke allt för lång varaktighet finge likställas med de ordinarie prästerna och sålunda behålla samtliga löneförmåner mot det att de avlönade sin vikarie. Skulle en ständig adjunkt däremot drabbas av en mera långvarig sjukdom, syntes han böra lämna förordnandet som ständig adjunkt, i vilket fall samma förmån syntes böra tillerkännas honom, som av domkapitlet föreslagits beträffande adjunkterna i egentlig mening.

Domkapitlet i Luleå har ifrågasatt, att vanlig adjunkt vid tjänstledighet för sjukdom skulle erhålla hela adjunktsarvodet jämte tillfällig löneförbättring och dyrtidstillägg. Möjligen borde för rättighet att erhålla sjukavlöning föreskrivas, att den tjänstledige prästen skulle hava på fullt nöjaktigt sätt uppehållit prästerligt förordnande under minst tre år. Ytterligare syntes lämpligen kunna bestämmas, att om extraordinarie präst uppburit sjukavlöning under tjänstledighet längre tid än två år, frågan om hans fortsatta avlöning skulle underställas Kungl. Maj:ts prövning.

Kammarkollegiet och statskontoret hava den 12 december 1924 avgivit gemensamt utlåtande i ärendet och därvid anfört huvudsakligen följande:

De bestämmelser, som finnas meddelade rörande det extraordinarie prästerskapets avlöningsförhållanden, utesluta möjligheten för sådan präst att under ledighet för sjukdom — liksom av vilken anledning som helst — åtnjuta avlöning. Löneregringslagens 12 § säger nämligen kategoriskt, att varje *tjänstgörande* adjunkt skall åtnjuta stadgade avlöningsförmåner, utan att tillika upptaga någon bestämmelse om rätt att under tjänstledighet bibehålla någon del av avlöningen.

Det anförda gäller icke blott adjunkt i vanlig bemärkelse utan även såväl ständig adjunkt som pastorats- och stiftsadjunkt.

Extraordinarie präst, som, under det han innehar förordnande att biträda ordinarie präst eller att uppehålla ordinarie tjänstebefattning eller att bestrida befattning som ständig adjunkt, kontraktsadjunkt eller stiftsadjunkt, tager ledighet på grund av sjukdom — eller annan anledning — är alltså skyldig att avstå samtliga löneförmåner.

Enligt ämbetsverkens mening tala starka skäl för att extraordinarie präst, som drabbas av sjukdom och av sådan anledning nödgas taga ledigt, måtte erhålla avlöning under den tid han sålunda är urståndsatt att tjänstgöra. Ämbetsverken anse dock nödigt att, med hänsyn till ifrågakommande prästers ställning av att icke vara fast anställda, viss begränsning i rätten till sjukavlöning göres. Härvid synes föreligga anledning att i viss mån göra skillnad mellan å ena sidan de ständiga adjunkterna och å den andra adjunkterna i egentlig mening samt kontrakts- och stiftsadjunkterna. Denna skillnad anse ämbetsverken vara betingad av att de ständiga adjunkterna äro avsedda att fylla ett stadigvarande behov av prästerliga krafter inom de pastorat, där de skola tjänstgöra.

Vad då först angår *de egentliga adjunkterna samt kontrakts- och stiftsadjunkterna*, synes för dem rätt till sjukavlöning böra ifrågakomma först efter viss tids tjänstgöring. Den tid av minst tre års prästerlig tjänstgöring, vilken domkapitlet i Luleå angivit som förutsättning för rätt till sjukavlöning, synes måhända obehövt lång, men ämbetsverken anse sig icke hava tillräckliga skäl att göra någon erinran däremot. Vidare synes nödigt att begränsa den tid, under vilken avlöning under sjukdom må av extraordinarie präst uppbäras. Även härutinnan kunna ämbetsverken i viss mån ansluta sig till domkapitlets i Luleå mening, i det att ämbetsverken anse, att avlöning under sjukdom icke må uppbäras för längre tid än sammanlagt två år — 730 dagar — under loppet av fem år.

Fråga kan givetvis uppstå hur förfaras bör, när sjukdomsfall inträffar under tid, då extraordinarie präst icke innehar förordnande. Måhända kan sådant knappast tänkas under nuvarande tid av prästbrist, när väl i regel nytt förordnande börjar så snart ett förordnande slutar, åtminstone då fråga är om de äldre adjunkterna, men möjligheten av en sådan händelse, låt vara förutsättningen därför är att ändrade förhållanden inträda, bör ej förbises vid de ifrågasatta bestämmelsernas avfattande. Visserligen bör avlöning under sjukdom icke utgå till annan än den, som genom sjukdom går miste om avlöning som tjänstgörande extraordinarie präst, men å andra sidan skulle det uppenbarligen vara obilligt, att en extraordinarie präst, som varit i tur att erhålla förordnande, om ej sjukdomen hindrat, går miste om all avlöning, därför att sjukdomsfallet inträffar, innan tillfället till förordnandet yppat sig. Saken synes kunna lämpligen ordnas på sådant sätt, att domkapitlet erhåller befogenhet att åt extraordinarie prästman, som styrkt sig på grund av sjukdom vara oförmögen att mottaga missiv, tillerkänna sjukavlöning från det ett ledigt förordnande, vartill han stått i tur, gått honom förbi på grund av sagda förhinder. Att återigen göra sjukavlöningens varaktighet beroende på att tillfälle till fortsatt förordnande för den sjukledige förefunnits, därför saknas efter ämbetsverkens uppfattning tillräckliga skäl.

Beloppet av den avlöning, som skall utgå till extraordinarie präst tillhörande förenämnda två grupper, synes skäligen böra bestämmas till vanligt adjunksarvode, alltså till 1,200 kronor, och, därest vid tiden för sjukavlöningens beviljande den extraordinarie prästmannen intjänat ena ålders-tillägget eller båda, respektive 1,500 och 1,800 kronor. Tillfällig löneförbättring och dyrtidstillägg läser givetvis böra få åtnjutas å det föreslagna sjukarvodet. Arvodet ifråga — liksom därå löpande löneförbättring och dyrtidstillägg — läser böra gäldas ur kyrkofonden.

Någon svårighet för kyrkofonden att bära denna utgift förefinnes uppen-

barligen icke. Av inhämtade uppgifter från domkapitlen framgår, att under ecklesiastikåren 1921—1924 varje extraordinarie prästman åtnjutit tjänstledighet på grund av sjukdom under en tid av 6—7 dagar. Då antalet extraordinarie prästmän, som inom stiftet erfordrades för att fylla det normala behovet, av domkapitlen uppgivits till 461, eller, efter avdrag av antalet ständiga adjunkter, 384, skulle man alltså under normala förhållanden hava att räkna med sjukledighet under en sammanlagd tid av ej fullt 7 år, medförande, i händelse samtliga tjänstlediga vore berättigade till arvode, en årlig kostnad av tillhoppa omkring 8,400 kronor, vartill komme ålderstillägg, tillfällig löneförbättring och dyrtidstillägg. Som sjukarvode ifrågasatts skola utgå allenast under vissa förutsättningar, torde den verkställda beräkningen få anses även med hänsyn till normala förhållanden vara för hög; men å andra sidan torde kunna förutsättas, att sjukledighet kommer att sökas oftare, om den som är därav i behov får under tiden åtnjuta någon avlöning.

Beträffande *de ständiga adjunkterna* synes annan begränsning i sjukledigheten icke vara påkallad än den, som föranledes av längden av det meddelade förordnandet. Ständig adjunkt torde böra berättigas att under sjukdom behålla så stor del av den för honom bestämda avlöningen, som han ej är skyldig att avstå till vikarie. Det torde icke behöva särskilt framhållas, att ifrågavarande minskning i arvodet bör äga rum även för det fall att tillgång till vikarie å befattningen icke finnes. Av det sagda följer, att sjukavlöningen till ständig adjunkt skulle i allmänhet komma att ungefärligen motsvara det med tjänsten förenade arvodet samt att den skulle bestridas i första hand av pastoratets prästlöne-medel.

För ett genomförande av den utav ämbetsverken föreslagna förändringen beträffande de extraordinarie prästmännens avlöning under sjukdom föreslås ämbetsverken, att följande tillägg göres till 12 § lagen om reglering av prästerskapets avlöning: Extraordinarie präst, som på grund av styrkt sjukdom är urståndsatt att mottaga eller uppehålla förordnande som adjunkt eller vikarie, må åtnjuta arvode enligt Konungens närmare bestämmande. Vidare föreslås ämbetsverken, att de i 14 § nämnda lag meddelade bestämmelserna angående vem som har att utgiva det adjunkt tillkommande arvodet m. m. fullständigas med följande föreskrift: Arvode åt extraordinarie präst, som på grund av sjukdom åtnjuter befrielse från förordnande, gäldas av kyrkofonden. Någon ändring i lagen om kyrkofond anses däremot icke vara behövlig. De bestämmelser, som enligt ämbetsverkens förslag skulle utfärdas av Kungl. Maj:t för reglerande av sjukarvodets storlek, syntes lämpligen kunna införas i adjunktsavlöningsförordningen och erhålla följande avfattning:

Erhåller tjänstgörande extraordinarie präst, som ej är ständig adjunkt, på grund av behörigen styrkt sjukdom befrielse från erhållet förordnande, äger han, under förutsättning att han under minst tre år fullgjort prästerlig tjänstgöring, åtnjuta arvode med 1,200 kronor för år räknat jämte intjänat ålderstillägg; dock att sådant arvode ej må utgå för längre tid än sammanlagt 730 dagar under loppet av fem år. Därest extraordinarie präst, vilken icke innehar förordnande som adjunkt eller vikarie, behörigen styrker sig på grund av sjukdom vara oförmögen att mottaga sådant förordnande, må domkapitlet, under förutsättning att domkapitlet vid meddelande av

förekommande förordnande som adjunkt eller vikarie finner den sjukanmälda hava bort, om nyssnämnda förhinder ej funnits, erhålla förordnandet, tillerkänna honom arvode efter vad nu sagts att utgå från och med den dag förordnandet av den därtill utsedde tillträdes. Ständig adjunkt äger under tjänstledighet på grund av styrkt sjukdom åtnjuta den för honom enligt löneregleringen bestämda avlöningen, minskad med ett belopp, motsvarande vad han avstår eller bort avstå till vikarie.

Vid detta ärendes behandling i kammarkollegiet och statskontoret voro två av kollegiets representanter så till vida av skiljaktig mening, att de ansågo, att ständig adjunkt i förevarande hänseende borde likställas med övriga extraordinarie präster.

Departement-
schefen.

De nu gällande bestämmelserna för det extraordinarie prästerskapets avlöning medgiva icke, att extraordinarie prästman, som på grund av sjukdom är förhindrad tjänstgöra, under sjukdomen erhåller någon avlöning. I likhet med allmänna svenska prästföreningen och de i ärendet hörda myndigheterna anser jag detta innebära ett missförhållande, som på lämpligt sätt bör avhjälpas. I jämförelse med de i statens tjänst anställda extraordinarie befattningshavarna, vilka under sjukdom få bibehålla viss del av sina avlöningsförmåner, äro de extraordinarie prästerna illa tillgodosedda. Genom de av kammarkollegiet och statskontoret föreslagna åtgärderna skulle för de därav berörda prästmännen skapas förhållanden, som överensstämma med billighetens krav. Jag ansluter mig därför till det av nämnda ämbetsverk framlagda förslaget. Endast beträffande en detalj känner jag mig något tveksam. I likhet med vad domkapitlet i Luleå ifrågasatt innebär ämbetsverkens förslag, att extraordinarie präst först efter en prästerlig tjänstgöring av tre år skulle i händelse av sjukdom kunna erhålla sjukavlöning. Detta synes mig innebära en onödigt sträng inskränkning. Att viss tids föregående tjänstgöring fordras för att vid sjukdom bibehålla en del av avlöningen synes mig rimligt, men en tid av två år finner jag härvidlag vara tillräcklig. I ett avseende hava olika meningar yppats vid frågans behandling inom de båda ämbetsverken. Då majoriteten ansett, att ständig adjunkt borde vid sjukdom avstå endast så mycket av sina avlöningsförmåner, som erfordras för vikariens avlöning, hava två av kammarkollegiets representanter föreslagit, att samma bestämmelser skulle gälla för ständiga adjunkter som för adjunkter i egentlig bemärkelse. Då de ständiga adjunkterna, ehuru extraordinarie präster, äro avsedda att fylla stadigvarande behov av biträde i det prästerliga arbetet i de pastorat, inom vilka de äro anställda, synes det mig lämpligt, att de i avseende å rätt till avlöning under sjukdom mera likställas med ordinarie befattningshavare, varför jag ansluter mig till majoritetens förslag.

Jag anser mig således böra förorda följande bestämmelser beträffande avlöning åt sjuka extraordinarie präster:

Ständig adjunkt skall under tjänstledighet på grund av styrkt sjukdom

åtnjuta så stor del av den för honom bestämda avlöningen, som motsvarar vad han icke avstår eller bort avstå till sin vikarie.

Annan tjänstgörande extraordinarie präst, som på grund av styrkt sjukdom erhåller befrielse från erhållet förordnande, skall, därest han under minst två år fullgjort prästerlig tjänstgöring, erhålla årligt arvode med 1,200 kronor jämte ålderstillägg å respektive 300 och 600 kronor, därest han förklarats berättigad till sådant tillägg. Sjukavlöning får dock ej utgå för längre tid än sammanlagt 730 dagar under loppet av fem år. Extraordinarie präst, som icke innehar förordnande och av sjukdom är förhindrad mottaga sådant, må, under förutsättning att domkapitlet vid meddelande av förekommande förordnande som adjunkt eller vikarie finner honom hava bort erhålla förordnande, om han ej varit sjuk, tillerkännas arvode enligt nyss angivna grunder från och med den dag förordnandet av den därtill utsedde tillträdes. Den ifrågasatta sjukavlöningen skall utgå från kyrkofonden.

Utöver de avlöningsförmåner, som sålunda enligt min uppfattning skulle tillkomma sjukledig extraordinarie prästman, bör dessutom till honom utgå tillfällig löneförbättring och dyrtidstillägg enligt de grunder, som gälla för präster i nyreglerade pastorat.

Något tvivel om att kyrkofondens ställning medgiver bestridandet av ifrågavarande kostnader kan icke råda.

För genomförande av dessa åtgärder erfordras de ändringar i 12 och 14 §§ av lagen om reglering av prästerskapets avlöning den 9 december 1910, till vilka kammarkollegiet och statskontoret uppgjort förslag. Detta lagförslag, mot vilket jag icke funnit anledning till erinran, bör framläggas för riksdag och kyrkomöte, varefter i händelse av förslaget antagande jag åter torde få anmäla ärendet i och för utfärdande av bestämmelser i överensstämmelse med vad jag förut förordat. Enär sålunda jämväl kyrkomötets bifall måste inhämtas, kan tiden för ikraftträdandet av den föreslagna lagen icke sättas tidigare än till den 1 maj 1926.

Departementschefen uppläser härefter förenämnda förslag till lag om ändrad lydelse av 12 och 14 §§ lagen den 9 december 1910 (nr 141, sid 27) om reglering av prästerskapets avlöning och hemställen, att förslaget måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Till denna departementschefens av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen behagar Hans Maj:t Konungen lämna bifall.

Ur protokollet:
Gustaf Ödmann.